

ПОЕТ І ПОЕЗІЯ...

Цікава літературна подія відбулася 21 листопада в Будинку органної та камерної музики, де зібралися академісти Білої Церкви. Затамувавши подих, переповнена зала слухала Марію Постоеву, яка представила на суд слухачів свої поезії.

**Наталія Пащенко,
кореспондент клубу «Діамант»**

Це був звичайний творчий вечір незвичайної людини, жінки з великим серцем і поетичною душею, талант якої спалахнув раптово під сильними враженнями від однієї доленосної зустрічі. І чимдалі - розгорається жарким багаттям, яке не пече і зовсім не палить, а гріє і бадьорить душу.

Олена Ткач, директор Благодійного фонду Костянтина Єфименка, оголосила вихід поетеси - і зала гучними аплодисментами зустріла красиву жінку срібно-золотавого віку. Почалося дійство...

Марія Олексіївна читала вірші про своє дитинство, юність, про батьків, про своїх дітей та онуків, а також про актуальні події міста й усієї України.

Академісти з цікавістю переглянули відеоальбом, який увібрав у себе всі події, що супроводжували життя поетеси, починаючи з дитячих років і закінчуючи зрілістю: весілля, проводи в армію брата, народження власних дітей - усе, що можна було задокументувати.

Марію Олексіївну вітали знайомі, друзі юності, земляки, учні

Марія Постоева - винуватиця свята

міло, що вона бере активну участь у житті міста, області й усієї України. І на всі події відповідає черговим твором, які й виклала нам на цій творчій зустрічі.

Хіба можна лишитись осторонь того великого почуття, на яке надихнула нас Марія Постоева своїми творами, наповнила душі відчуттям смутку і радості. Смутку, що мало ми цінуємо роки, які відходять. Радості, що є люди, з яких можна брати приклад, як саме треба любити життя.

Олексій Веред, Олександр Ореховський та Андрій Степура вітають поетесу з творчим дебютом

Білоцерківського колегіуму, представники клубів Академії пенсіонерів і, звичайно, найрідніші люди. Жінці-матері є ким пишатися: син - підполковник у відставці, донька - кандидат економічних наук, викладач Київського вишу. З невісткою та зятем вони привітали матусю теплими подячними словами, вручивши їй квіти як символ поваги й любові. Лунали пісні відомих авторів української естради, а також авторські пісні. Так, уперше вокальний ансамбль «Спадщина» клубу «Журавка» (худ. кер. Ніна Левченко) виконав гумористичну пісню «Сталась незадача» на слова Марії Постоевої, музику Олександра Земляра.

Слухали жінку - і завмирали від тих проникливих слів, а в багатьох навіть сльози з'явилися на очах, тому що в тих віршах описані події, які пережили всі ми.

Присутні були схвильовані й аплодували, аплодували до болю в долонях. Мабуть, і сама Марія Олексіївна також сльозинку зронила, але була дуже щасливою і вдячною за привітання.

Цікава жінка. З її розповіді зрозу-

З подякою звертаємося до Фонду Костянтина Єфименка за це чудове свято душі, за надання нам змоги активно жити подіями міста й цікавими зустрічами.

Шановна Марієчко,
моя мудра порадице!

Ти наділена талантом і багатим життєвим досвідом, твої вірші сповнені сподівань, жіночих надій, страждань та материнського щастя. Твої вірші - це промінь тепла, що проходить через серце. Ти якимось по-особливому відчуваєш душевний стан, умієш так точно й просто передати його. Читаючи твої вірші, відчуваю: це - про мене, це мій стан душі, це - я! Дякую, рідненька, за твоє перо, за відкрите серце, за твою мудрість. Дякую, що ти є!

З повагою Валентина Потапенко,
м. Житомир

Маріє Олексіївно!

У Вашому прізвищі два корені: ПОСТ і ЄВА. ПОСТ - це охорона, ЄВА - теж охорона, але це - охорона кохання. МАРІЯ - від батьків ім'я, ім'я Божої Матері.

Мистецтво Вашого вірша потрібне людям, які хочуть залишитися людьми. Тож не полишайте свого посту, ЄВО-МАРІЄ!

Валентина Зимня, народна артистка України, м. Київ

Тобі, Постоева Маріє - поетесо, Бажаємо завжди і повсякчас: Здоров'я і натхнення, а твій внесок Хай радує усіх, як дитинча!

Надія Бочарова-Романенко,
м. Дружківка

ШЕВЧЕНКОВІ - 200!

У рамках відзначення 200-річчя з дня народження видатного сина українського народу Тараса Шевченка в клубі «Промінь надії» Академії пенсіонерів відбулася лекція на тему: «Шевченко і музика», яку підготували учні й викладачі школи мистецтв № 5.

Олена Ткач

Уже на порозі цього знаного в місті храму краси зустрічав мешканців мікрорайону Таращанський його директор Сергій Томащук, щиро запрошуючи академістів до зали, особисто вітаючи кожного свого гостя.

«В історії всіх народів є імена, які свято бережуть у своїй пам'яті і з великою любов'ю передають від по-

Члени клубу «Промінь надії»

коління до покоління. Таке ім'я є і в українського народу. Це наш пророк, апостол правди, автор безсмертного «Кобзаря», - розпочали захід ведучі. - Тоді, коли самотність народу було піддано отруйному впливу, в історію увійшов Тарас Шевченко і заявив: його народ був, є і буде завжди!»

Лекція видалася емоційно насиченою й цікавою, адже кожен життєвий період Тараса Шевченка - сирітське дитинство, навчання у дяка й у Петербурзі, викуп із кріпацтва, заслання, повернення в Україну - був не тільки оживлений палкими щирими словами ведучих заходу, а й обрамлений піснями, підсилений невмирущим звучанням бандури, класичними музичними творами у виконанні учнів школи: звучали фортепіано, скрипка, сопілка, домбра.

Як стверджують біографи, народні пісні завжди супроводжували малого Тараса: мати співала колискові, батько - чумацькі пісні, дід виводив про героїчне минуле рідного краю, а сестра Катря виконувала ліричні. Із народного підґрунтя з'являлися власні поезії, покладені на музику: «Тополя», «Реве та стогне Дніпр широкий», «Садок вишневий коло хати», «Думи мої», «Зоре моя вечірняя...» тощо.

У Шевченка наймелодійніша поезія, до його віршів зверталися майже всі українські композитори різних поколінь. Найбільшу кількість творів на слова Тараса Шевченка написав Микола Лисенко - засновник української класичної музики, який створив цикл вокальних творів, приблизно 100 композицій. Творчість Шевченка стала невичерпним джерелом для багатьох поколінь українських композиторів: Степового, Ревуцького, Скорика. Без Шевченка не було б ні Лисенка, ні Людкевича, не було б української професійної музичної школи.

Захід дав можливість вкотре за-

мислитися над простою істиною: у кожної людини «своя доля і свій шлях широкий», як писав Тарас Григорович. І пройти його гідно - обов'язок кожного.

Це була одна з тих душевних зустрічей, які нас, українців, стомлених від невпевненості й розхристаності долі, еднають, згуртовують. Це та тема, що дарує всім оптимізм, виступає запорукою злагоди і справжньої віри.

Шевченкіада в клубі «Промінь надії» продовжилася, бо вже наступне заняття за участю самих академістів було присвячене темі: «Т.Г.Шевченко-художник європейського масштабу», яке підготувала завідувача відділом обслуговування Центральної районної бібліотеки Світлана Куштан. Справді, Тарас Григорович прекрасно володів усіма відомими тоді засобами графічного зображення. Учасники заходу з інтересом переглянули відео про мистецьку спадщину Тараса Шевченка, поринаючи у вишуканий світ, пронизаний непереборним прагненням краси.

Однак Тарас Шевченко відомий публіці насамперед як великий поет.

Вихованки школи мистецтв №5

Поезії, які звучали упродовж заходу у виконанні членів клубу «Промінь надії», стали не просто доповненням, а справжньою душею свята. Неповторне враження справив на присутніх зворушливий виступ учениці БСШ №13 Вікторії Скиби, яка продекламувала уривок із поеми «Тополя».

Не залишив байдужими гостей виступ Анни Сполович на тему: «Кохання в житті Т.Г. Шевченка». Вісім прекрасних троянд кохання було в житті митця, та, на жаль, усі вони зів'яли, так і не подарувавши поетові великого людського щастя.

Все йде, все минає...Та залишається пам'ять, добра слава про людей, що мандрують у світі в пошуках краю землі, у пошуках істини та правди. Здається, все знаємо про Тараса Шевченка, та все ж знову відкриваємо для себе щоразу іншого, нового митця.